

Sant Miquel de Castellar

Aguilar de Segarra

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Recinte del Castell de Castellar
Emplaçament Al sud del Castell, dins el mateix recinte.
Alçada: 550.5

Coordenades:

Latitud: 41.72794
Longitud: 1.64931
UTM Est (X): 387663
UTM Nord (Y): 4620452

Classificació

Número de fitxa 08002 - 35
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Romànic Modern Barroc Contemporani
Segle XI
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Refeta al segle XVIII-XIX
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL, Catàleg de béns protegits pel POUM, 9. EPA
Número inventari 16155 IPA
Generalitat i altres inventaris
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08002A004000710000UR
Fitxes associades:

[Molí de Castellar](#)

[Nucli de Castellar](#)

[El Sant Crist, capella del Cementiri de Castellar.](#)

Descripció

Edifici d'una sola nau rectangular amb capelles laterals. El seu origen és del segle XI, i d'aquesta construcció romànica només es conserven les parets de la nau, i part de campanar, de torre quadrada i que dona relleu i personalitat al conjunt. El campanar està decorat amb arcuacions llombardes als quatre costats. De les reformes del segle XV, època gòtica, només en resta una part del mur de migdia. Destruïda i construïda diverses vegades sobre les restes de l'antiga capella romànica, va ser refeta als segles XVIII i XIX, d'aquí la data de 1830 a la llinda de la porta d'entrada, que correspon a la restauració feta després de la guerra del Francès.

Observacions:

Actualment no s'hi fa culte.

Història

La primera menció sobre l'edifici és un document del segle X, encara que una mica dubtós, que anomena el castell de Castellar. La primera notícia fiable, però de Castellar, apareix en el testament de Seguí i el seu fill de l'any 1022 on s'explica que Castellar termeneja amb Seguers i Puigfarners.

D'aquesta església en depenia com a sufragània les de Sant Julià de Puigfarners, Sant Pere i Sant Feliu de Seguers (actualment del municipi dels Prats de Rei) i la de la Mare de Déu de les Coromines.

Al segle XII era servida per 8 preveres i va tenir una gran zona d'influència per les seves sufragànies. Com totes les parròquies a més de les funcions pròpies de culte també tenia drets feudals com la primícia o bé la d'escripció pública, per la qual el capellà assumia funcions notariales.

Va ser saquejada a la Guerra del Francès i ho tornà a ser durant la Guerra Civil. Passat el conflicte bèl·lic a l'any 1941 els amos de Cal Benet en van pagar la restauració mentre que els de Cal Vendrell van pagar als treballadors. La gent del poble van comprar els sants nous el es van dur en processó a l'església: les noies van comprar la Puríssima, el nois l'Arcàngel Sant Miquel, les casades la Mare de Déu del Roser, els masovers de Comanroca Sant Antoni i l'amo de la Masia, van pagar Sant Isidre. (PARCERISAS 2013: 161). El culte es va mantenir fins els anys '50 quan es va tancar.

A inicis del segle XX, Mn Gaspar Verdaguer, rector de Castellar, va compondre un himne en honor de Sant Miquel, recollit a PARCERISAS, 2000: 45

Bibliografia

PARCERISAS, R. (2000): Memòria d'Aguilar de Segarra. Recull de la vida d'un poble. Centre d'Estudis del Bages.

<http://www.castelldecastellar.cat>

